

ὅλοντα καὶ περισσότερο, κι' ἡ καρδιά του πονεῖ. Κάλεσε στὸ σπίτι του τὸν πόλον μάγο τῆς φυλής του ποὺ εἶνε καὶ γιατρός, γιὰ νὰ
ἴδῃ τὴν Φατιμᾶ καὶ νὰ τὴ γιατρέψῃ ἀπὸ τὸ κρυφὸ πακοῦ ποὺ τὴν βασα-
νίζει. Κι' ὁ μάγος διάβασε ἔδοξια καὶ προσευχές, ἀπάνω ἀπὸ τὸ
κεφάλι τῆς Φατιμᾶ καὶ τῆς ἕδοσε νὰ πῇ ἐναὶ θαυματουργὸ φύτρο. Τοὺ
κάλιν δῶμα... Ὡς Φατιμᾶ δὲν γνίνοταν καλά. Μέρα μὲ τὴν ἡμέρα μά-
λιστα, ἡ μελαγχολία της κι' ὁ φόβοι της μεγάλωναν ἀκόμα περισσό-
τερο.

‘Ο μάγος εἶπε τότε ὅτι κάποιο κακό δαιμόνιο θὰ εἶχε μπεῖ μέσα
της κι' δίτη, γιὰ νὰ φύγῃ, ἔπειτε νὰ λοντοῦ ἡ Φατιμᾶ μέσα στὰ ἱερὰ
νερά του Νείλου.

Μά μάλις τὸ ἄκοντας ή Φατιμᾶ ἀντό, ἔγινε ἀκόμα χειρότερα...
Σπασμοὶ τίναξαν τὸ κορμό της κι' ἀπὸ τὸ στόμα της ἔβγαναν ἀ-
φροί.

“Οχι στὸ ποτάμι...” “Οχι στὸ ποτάμι!...” φώναις.
Τότε ὁ Μπέν 'Απτούλλα διάταξε νὰ τὴν ἀψήσουν ησυχι.

‘Ενα βράδυ, ὁ Μπέν 'Απτούλλα ἐλεύθερος απὸ τὸ σπίτι... ‘Η Φατιμᾶ
καθόταν στὸ κατόφηρο, στὴν ἔξωπορτα, κυτταζόντας ἀφροημένα πέρα,
πρὸς τὴν ἔρημο. Συλλογίζονταν πῶς ἡ ἔρημος θὰ ἤταν τὴν νύχτα
γεμάτη φωτάσιμα. Ἐκεῖ, ὅπος ἐλεγαν, ποιγόζονταν ἡ ψυχὴ τῶν πε-
θανέντων.

‘Α! δὲν ὑπὲλε ποτὲ καὶ ποτὲ ἡ Φατιμᾶ νὰ βρεθῇ στὴν ἔρημο,
καὶ μάλιστα τὴ νύχτα.

Αξαφνα, καθὼς ἔκανε τὶς σκέψεις αὐτές, ἀκούσει τόρθιο πάσιο
της. Γύρισε ἀμέσως κάπως ἀλαζανισμένη, κι' εἶδε, τοέμοτας σύγκο-
μη, ἂγαντας τὴν 'Αξέξα, νά, τὴν 'Αξέξα, νὰ στέκεται ὅλωρθη, ὀλόζωντανή,
μπροστὰ τῆς... ‘Ηταν τύλιγμένη στὸ γωνιτόν της πέπλο καὶ τὴν
κύττας τὴν Φατιμᾶ μὲ τὰ κατάμαυρα μάτια της, μὲ ἐναὶ βλέμμα γε-
μάτο παφάνο.

‘Η Φατιμᾶ ἔβγαλε μιὰ δινυτή κραυγὴ κι' ἀρχίσει νὰ τρέχῃ σὰν
τρέλλη.

Τὸ φάντασμα ἔτρεξε κι' αὐτὸς ἵστισε της, μὰ καθὼς ἔτρεχε, ἔ-
πεισ οὐ πέπλος του, καὶ τότε φά-
νηκε ἡ Σορίδα. ‘Η μικρὴ εἶ-
ρει τὸν πέπλο τῆς μητέρας της
καὶ τύλιχτε μὲ αὐτὸν, γιὰ νὰ
παιξῆ, ή καὶ γιὰ νὰ τοιχάξῃ τὸ
λογοθεάτρο τῆς Φατιμᾶ, τὴν ώρα
ὅποια δὲν ἀγαποῦσε καθόλου. Κι' ἔτσι ἡ Φα-
τιμᾶ κώμισε ὅτι τὴν κυνηγάδει τὸ
φάντασμα τῆς 'Αξέξας. Κι' ἔτρε-
χε, ἔτρεξε σὰν δαιμονισμένη,
σκοτζούτας ἄχρια:

— ‘Ελεος, ‘Άξεξα, ‘Έλεος!...

‘Η Σορίδα ἀκούσει τὰ λόγια τῆς
εἶροις.

Τρέχοντας ἔτσι ἡ Φατιμᾶ, ἔφτα-
σε στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, δρα-
μού-
δος στὸ μέρος δύο τοῦ εἰλές φίξε
τὴν 'Αξέξα.

Τὸ ἡλιοβασίεμμα εἶχε βάψει πάλι κόκκινα τὰ νερά...

Κι' ἡ Φατιμᾶ ἔτεσε μέσα στὸν αἱματοβαμένο ποταμό, βγάζοντας
μιὰ φθερὴ κραυγή.

‘Ηταν βαθὺ τὸ μέρος ἔκεινο τοῦ ποταμοῦ καὶ τὸ φέμα πολὺ ὀ-
μητοῦ.

‘Η Φατιμᾶ πάλιαψε γιὰ λίγο, μὲ βιθίστηκε τὴν έξαφνα καὶ δὲν ἔτην
μάτηκε πειù στὴν ἐπιφάνεια τῶν νερῶν. Ἀλλὰ πρὶν ἔξαφνιστεὶ γιὰ
πάντα μέσα στὰ πορφυρὰ νερά, πρόβητασε κι' ἀκούσει τὴ Σορίδα ποὺ
φώναξε:

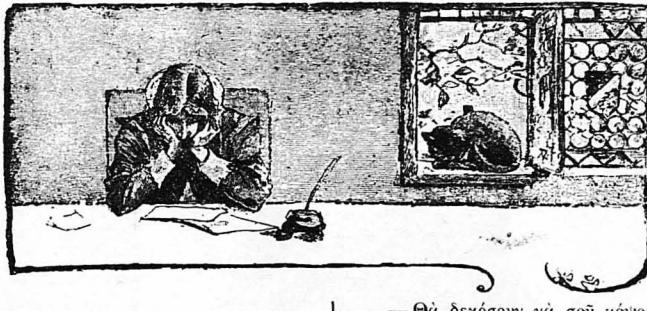
— Μητέρα μου, σ' ἐξδικήθηκα!... Τὴν ἔπνιξα δῆπος σ' ἔπνιξε ...

Η ΛΑΪΚΗ ΣΟΦΙΑ

ΙΣΠΑΝΙΚΑ ΓΝΩΜΙΚΑ

- ‘Οποιος δὲν ἔχει μέλι στὸ τσουκάλι, ἀς τὸ ἔχει στὸ στόμα του.
- ‘Οποιος θέλει μοιλάρι κχωρὶς ἐλαττώματα, ἀς περπατάει πεζός.
- ‘Ο φιλάργυρος δίνει περισσότερα ἀπὸ τὸν ἀπένταρο.
- ‘Η ουρά ή φύσα. Τὰ δύο μαζί δὲν γίνονται.
- ‘Οποιος θέλει νὰ σκοτώσῃ τὸ σκύλο του, τὸν λέει λυσσοσμένο.
- Θέλεις νὰ μάθης πόσο ἀξέει ἐναὶ τάλληρο; Ζήτησε τὸ δανεικό.
- Καμμια πεζοπορία δὲν εἶνε κουφαστική, ἔκτος ἀπὸ κείνη ποὺ δηγεῖ στὴν κρεμαλά.
- ‘Οταν ἔχεται ἡ δέξα, χάνεται τὸ μηνυμονικό.
- ‘Οποιος ἔχει γυάλινο κεφάλι, ἀς προσέχει νὰ μὴν τὸ χτυπᾶ
στὶς πέτρες.
- ‘Αμα κάθεσαι στὴ θέση σου, κανένας δὲν σὲ σηκώνει.
- ‘Οποιος σφουγγάζει τὸ παιδί μου, μὲ φλεΐ στὸ πρόσωπο.
- ‘Ο πλούσιος ποὺ παρακαλεῖ τὸν Θεό, κάτι κακὸ ἔχει στὸ νοῦ του.
- Σὲ δύον δὲν δίνει ὁ Θεός παιδιά, δίνει ὁ Διάβολος ἀνήψυκτος.
- Μονάχα δύο πράγματα δὲν μπο-
ροῦμε νὰ κυττάσουμε κατάματα, τὸν
ῆλιο καὶ τὸν θάνατο.
- ‘Ο μρός ποὺ σωπαίνει, φαίνε-
ται σωφός.
- Νὰ μὴ χρωστᾶς σὲ πλούσιο καὶ
νὰ μὴ δανείζης σὲ φτωχό.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΑΡΧΟ
ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΟΥ ΟΝΟΡΕ ΜΠΑΛΖΑΚ

ΤΑ ΕΚΛΕΚΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΩΡΑΙΑ

ΣΕΝΑ ΠΕΖΟΤΡΑΓΟΥΔΑ

ΕΝΑ ΠΑΡΑΜΥΘΟΙ

(Τοῦ R. MOLETI)

Κάποτε ἦνας ἀρέντης πολὺ πλούσιος ἀγάπητης μιὰ γαριτωμένη γά-
τα κι' ἀποφάσισε νὰ τὴν κάμη γυναῖκα του.

Τὴν πῆγε στὴν καλύτερη παδίστρο τῆς κάρφας καὶ τὴν ἔντυσε μὲ
ἀπάνταστο λούσο. Τὴν ἀγόρασε διαμάντια, μαργαριτάρια
καὶ τὴς ἔβαλε ξανθὸν μαλλί στὸ κεφάλι, μὲ ωμοφρες κορδέλλες.

‘Ἐτοι ἡ γατίτα, ποὺ τὴν ἔγειρε Νινί, γύνηκε ἀγνώριστη.

Καὶ τί τρόπους ποὺ εἶχε! Μὲ πόση κάρη πρόσφερεν τὸ πόδι της τὸ
βελονδονιτικό στοὺς φύλους τοῦ σπιτιού γιὰ φίλημα!

Καὶ πόσο μελιδονικὴ ήταν ἡ φωνή της! Τί διώσα ποὺ τῶλεγε τὸ
νιάσινονά του!

‘Ενα βράδυ, ποὺ γινόταν στὸ σπίτι χορός, ἡ Νινί διακρίθηκε καὶ
τοὺς ἀσπλαδίσις ὄλους μὲ τὸ φέσουμό της.

Μά τι σονέη σαννικά; Γιατί φρέγει ἡ Νινί; Γιατί τρέχει μαρωνύ
ἀπὸ τοὺς προσαλεμένους; Ποὺ πῆγε καὶ κάθηκε ἔτοι μὲ μᾶς;

Τὰ μαλλιά της ἔπεισαν, μὲ κορδελλάτσες σύρθηκαν καταγής, τὰ δια-
μάντια κάθηκαν... Μὰ τί, τοελάθησε ἡ Νινί;

‘Οχι...

Εἰδε μαράχια ἔνα ποντικάρι αὐτὸς ἀφησε τοὺς χορευτές τὶς
κιφές, τὴν κονιέντα πόση πούσαν τὸν πρωμερό της ἐγκύρω.

Μάθετε λοιτὸν πώς τανεντὸς τὸ φυσικὸ δὲν ἀλλάζει ποτὲ...

‘Όπου γεννήθηκε γάτα, θύμητη γάτα!...

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

(Τοῦ ΤΟΛΣΤΟΙ)

‘Ενας ἀνθρώπος, ἀρκετά γένος,
δὲν ἔμενε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν
τύχη του καὶ παραπονιόταν δια-
κώνως καὶ γκρίνιασε:

— Ο Πανάγιαθος, ἔλεγε, γι-
αοῦσε τόσα πλούτη στοὺς ὄλους
καὶ σὲ μένα δὲν δίνει τίτοτε...

— Μὰ είσαι, ἀλήθεια, τόσο φω-
τός σοι τὸ φαντάζεσαι; τὸν φώ-
τησες ἔνας γέρος ποὺ τὸν ἄποιτε.
Δὲν σοῦδωσε ο Θεός νειότη καὶ
ὑγεία;

— Δὲν λέω δργι. Μπορῶ μάλι-
στα νὰ πῶ πώς λίγοι ἔχουν τὴ δί-
ναμη καὶ τὴ λεβεντιά μου.

‘Ο γέρος πῆρε τὸ δέξι ζέρι
τοῦ νέου καὶ τοῦ εἶπε:
— Θὰ δεχθούν νὰ σου κόψουν
μὲ δέκα χιλιάδες φούδηλα;

— Όχι, ποτέ!

— Τὸ ἀριστερό;

— Οὔτε αὐτό!

— Θὰ ἀποφάσισες νὰ σου πάρουν τὸ φῶς τῶν ματιῶν σου, μὲ σοῦ-
διναν ἄλλα τόσα κορινθιαὶ;

— Ο Θεός νὰ φυλάξῃ ἀπὸ τέτοιο κακό! Δὲν θάλλαζα ούτε τὸ ἔνα
μάτι, ἔστο κι' ἀν μου τάξαινε τὸν μεγαλείτερο θησαυρὸ τοῦ κόσμου...

— Βλέπεις έστον τὸ πλούτη σοῦδωσε ο Θεός; φώναξε ὁ γέρος.
Κι' ὕστερα κάθεσαι καὶ παραπονίσαι γιὰ τὴ φτώχεια σου...’

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΑΗΔΟΝΙΟΥ

(Τοῦ R. MOLETI)

Εἶνε νύχτα...
Πέρασαν δυό δροες καὶ τὸ ἄγδονι τραγούντει ἀκόμια στὸν ἀνοιχτὸ
κάμπτο... Ποιός ἀκούσει τὸ τραγοῦδι του;

Κανένας...
Τὸ ποντικό πετάει καὶ φεύγει. Τί ἀπόμενε ἀπὸ τὸ τραγοῦδι του;

Κανένας, δὲν τὸ περιμάκεψε, κανένας δὲν δίνει τὸ τυπάσιο σε βιβλίο,
κανένας δὲν δέξει τὸ σύνομα τοῦ καριτωμένου αὐτοῦ τραγουδιστή.

— Πόση ποίησις χαμένη! θὰ ποῦν σοὶ συνηθίζουν νὰ τραγουδοῦν
γιὰ τὸν ἄλλους, ἀπὸ ματιωδοῖς καὶ ἑπτάδεξι, δρη ἀπὸ Σκύρεισι καὶ
ἄνγκη, νὰ σκορπίσουν τὴν ψυχὴ τους μέσα στὸ σύνταγμα.

‘Εγώ δύμως δὲν σὲ λυποῦμα, δι' ακρότητας ἀγγιστεῖς καλλιτέχνη,
καριτωμένο ἄρδονι... ‘Εγώ, ἀλλὰ δίνει νὰ φύγει τὸ τραγοῦδι της, σε βιβλίο!

Θέλω δύος κι' ἐσόν νὰ φύλλω τὰ τραγούδια μου μονάχα γιὰ μενά,
μεσά στὰ δάση, στ' ἀκρογάλι, στὸ βουνό, μονάχα γιὰ τὸν ἕαντο μου,

χωρὶς νὰ τὸ ἀκούν καμια κψήνη...
— Οταν ἀποτελείωνται τὸ τραγοῦδι σου, πετᾶς ἀπὸ τὸ δέντρο δύο
καβδήσεις μιὰ δώρα, χωρὶς νὰ σὲ νοιάζῃ ἀπὸ τὸ σκοτεινότατον πόσιον.

Κι' ἔγων δύορθων τὴν ἔγαριστησι τῶν ἄλλων, μὲ
λλά σε μένα τὸν ἴδιο τὴν ἀμοιβὴ γιὰ τὸ τραγοῦδι μου, ποὺ εἶνε ἡ ἰδια μου
ζενού..’